

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Κ. ΜΗΧΙΩΤΗ
ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ Α.Π.Θ.
Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας αρ. 35, Αθήνα
E: dkmichiotis@gmail.com
T: 2103617093· K: 6973795685

ΕΝΩΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΗΣ
ΕΞΩΔΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ – ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ – ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Του Αρχιεπισκόπου Δαμιανού, πρώην Σινά, Φαράν και Ραϊθώ, κατά κόσμον Δημητρίου Σαμαρτζή του Γεωργίου, κατοίκου Αθηνών, επί της οδού Δορυλαίου αρ. 26, Α.Φ.Μ. 059326381, Δ.Ο.Υ. Λαμίας.

ΠΡΟΣ

1. Την Ανώνυμη Εταιρεία υπό την επωνυμία «ALTER EGO MEDIA Α.Ε.», ιδιοκτήτρια της εφημερίδος «ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ», η οποία εδρεύει στην Αθήνα, επί της Λεωφόρου Συγγρού αρ. 340, ως νομίμως εκπροσωπείται.
2. Τον Διονύσιο Σκλήρη του Σταματίου, αρθρογράφο της εφημερίδας «ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ», κάτοικο Νέου Ψυχικού Αττικής, επί της οδού 25^{ης} Μαρτίου αρ.50.

.....

1. Στα φύλλα της 11^{ης}.10.2026 και της 4^{ης}.10.2026 της εφημερίδας «ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ», ιδιοκτησίας της πρώτης εξ υμών, ο δεύτερος εξ υμών δημοσίευσε πρωτοσέλιδα άρθρα για τις δικαστικές και διπλωματικές εξελίξεις σχετικά με το ζήτημα της εκ μέρους του Αιγυπτιακού Δημοσίου αμφισβήτησεως του ιδιοκτησιακού

καθεστώτος της Ιεράς Αυτονόμου Βασιλικής και Αυτοκρατορικής Μονής της Αγίας Αικατερίνης του Θεοβαδίστου Όρους Σινά. Στα εν λόγω άρθρα διαλαμβάνονται αναφορές ανακριβείς, ψευδείς, συκοφαντικές και άκρως προσβλητικές της προσωπικότητάς μου.

2. Στο πρωτοσέλιδο φύλλο της εφημερίδας της πρώτης εξ υμών της 11^{ης} 10.2026 δημοσιεύεται άρθρο του δεύτερου εξ υμών υπό τον τίτλο «Αποκαλυπτήρια για τη μονή Σινά» με υπότιτλο «Πώς ο πρώην αρχιεπίσκοπος αναγνώρισε ιδιοκτησία στο αιγυπτιακό κράτος» και υπέρτιτλο «Η απόφαση του Εφετείου και η 'δικαστική ομολογία' του Δαμιανού». Το άρθρο συνεχίζεται στη σελίδα 20 του αυτού φύλλου (όπως και της ηλεκτρονικής εκδόσεως της εφημερίδας) υπό τον τίτλο «Η Μονή Σινά και το 'τετελεσμένο Δαμιανού'» και υπέρτιτλο «Το 'Βήμα' αποκαλύπτει τη 'δικαστική ομολογία' του παραιτηθέντος Αρχιεπισκόπου Σινά στο Εφετείο Ισμαηλίας – Πώς χάθηκε νομική μάχη της μονής». Σε εξέχουσα δε θέση στο εν λόγω ολοσέλιδο δημοσίευμα περιλαμβάνεται και η ακόλουθη αναφορά: «Ο τότε Αρχιεπίσκοπος Σινά Δαμιανός προέβη σε γραπτή 'δικαστική ομολογία' ότι αναγνωρίζει την ιδιοκτησία του αιγυπτιακού κράτους επί όλων των επίδικων ακινήτων, συμπεριλαμβανομένης της ιεράς μονής και των παρεκκλησιών». Το άρθρο δημοσιεύεται αυτούσιο και στην, με ίδια ημερομηνία, ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας της πρώτης εξ υμών (<https://www.tovima.gr/print/diplomatia/i-moni-sina-kai-lfto-tetelesmeno-damianou/>). Το δημοσίευμα βρίθει ανακριβειών, τυγχάνει ψευδεύστατο και αποβαίνει άκρως συκοφαντικό της εν γένει προσωπικότητάς μου. Διότι:

(α) Από το 1973, έτος εκλογής μου στη θέση του Αρχιεπισκόπου της Ιεράς Μονής Σινά, μέχρι και το έτος 2025, έτος παραιτήσεώς μου από τη θέση του Αρχιεπισκόπου και Ηγουμένου, ήτοι επί 52 συναπτά έτη, αφιέρωσα όλες μου τις δυνάμεις στην ενεργή προάσπιση του επί 15 αιώνες διαχρονικώς αναγνωριζόμενου δικαιώματος κυριότητάς της εφ' όλων της των ακινήτων και των κτισμάτων. Ουδέποτε απέστην από τη θέση αυτή. Ούτε άλλωστε είχα τη δικαιοδοσία να αποστώ. Διότι η διαφύλαξη του συνόλου των εμπράγματων δικαιωμάτων της Ιεράς Μονής δεν

απόκειται στην ευχέρεια του εκάστοτε Ηγουμένου αυτής ή της συνάξεως των μοναχών της· *συνιστά ιερό τους καθήκον*. Πάντα τα ανωτέρω εξ άλλου τα έχω διακηρύξει πλειστάκις, εσχάτως δε, και με τον πλέον πανηγυρικό τρόπο, δια της από 13.08.2025 επιστολής που απέστειλα στον Πρόεδρο της Αιγύπτου κ. Σίσι. Στην επιστολή μου αυτή, συνταχθείσα ολίγες ημέρες προ της παραιτήσεώς μου, ρητώς παραπέμπω και στο κείμενο το οποίο κατέθεσε η ίδια η UNESCO όταν ανακήρυξε την Ιερά Μονή Σινά ως «Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς» το έτος 2002: «...*The Monastery is the property of the Greek Othodox Church and belongs to the Archdiocese of Sinai...*».

(β) Από το 2012, οπότε και ξεκίνησαν οι δικαστικές αμφισβητήσεις του ιδιοκτησιακού καθεστώτος της Ιεράς Μονής εκ μέρους φορέων του Αιγυπτιακού Δημοσίου (Κυβερνήτη Νοτίου Σινά κ.α.), αποδυσθήκαμε, *μόνοι μας*, σε έναν διαρκή, επίπονο και άνισο δικαστικό αγώνα. Στην απόφαση του Εφετείου Ισμαηλίας της 28^{ης}.05.2025, την οποία επικαλείστε στα προρρηθέντα δημοσιεύματά σας, αναφέρεται σαφώς ότι εγώ – νομιμοποιούμενος δικονομικώς προς τούτο υπό την τότε ιδιότητά μου του Αρχιεπισκόπου της Ιεράς Μονής – *αντιτίθεμαι* τόσο στην εις βάρος μας ασκηθείσα αγωγή όσο και στην πρωτόδικη απόφαση κατά το μέτρο που την έκανε δεκτή (βλ. σελ. 7 επ. της αποφάσεως, όπως εσείς οι ίδιοι την παραθέτετε μεταφρασμένη στην ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδος σας). Για τον λόγο αυτόν άλλωστε ασκήθηκε, κατόπιν εντολής εμού και όλης της συνάξεως, το ένδικο μέσο της εφέσεως επί της οποίας επελήφθη το Εφετείο Ισμαηλίας. Αλλά και η απόφαση τελευταίου, όπως καλώς γνωρίζετε, ύστερα από ενέργειές μου και με τη σύμφωνη γνώμη της συνάξεως, προσεβλήθη το θέρος του 2025 δι' αναιρέσεως ενώπιον του Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου της Αιγύπτου. Η απόφαση επ' αυτής εκκρεμεί (βλ. και κατωτ. υπό αρ. 3). Το ζήτημα είναι απλούστατο: αντιδικία, κατόπιν δικών μου πρωτοβουλιών, εφ' όλων των επίδικων αξιώσεων των φορέων του Αιγυπτιακού Δημοσίου, σε αμφοτέρους τους βαθμούς δικαιοδοσίας και σε ακυρωτικό επίπεδο, *είναι λογικώς και δικονομικώς αδύνατον να συντρέχει με εκ μέρους μου «αναγνώριση ιδιοκτησίας στο αιγυπτιακό*

κράτος», όπως ψευδέστατα, και κατά παράβαση κάθε έννοιας δημοσιογραφικής δεοντολογίας, διαβεβαιώνετε τους ανυποψίαστους αναγνώστες σας.

(γ) Στο ως άνω δημοσίευμα η δήθεν «εκ μέρους μου αναγνώριση της ιδιοκτησίας του αιγυπτιακού κράτους» επιχειρείται να θεμελιωθεί επί τη βάσει κάποιας δικαστικής ομολογίας, η οποία άλλοτε τίθεται εντός και άλλοτε εκτός εισαγωγικών. Δεν πρόκειται να σταθώ στη διάκριση των δικονομικών όρων της «αναγνώρισεως της αγωγής» και της «δικαστικής ομολογίας» τους οποίους συγχέετε. Και δεν θα σταθώ διότι, εκ της απλής αναγνώσεως της αποφάσεως, σαφώς προκύπτει ότι δεν υπήρξε δικαστική ομολογία. Ουδέποτε οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της Ιεράς Μονής, πολλώ δε μάλλον εγώ ο ίδιος «αυτοπροσώπως», προέβησαν σε δικαστική ομολογία· δεν αποδέχθηκαν δηλαδή, ούτε εν όλω ούτε εν μέρει, κανένα από τα πραγματικά περιστατικά της επίδικης αγωγής. Αυτό που αληθώς συνέβη ήταν το εξής – και το οποίο πολύ καλώς γνωρίζετε, δοθέντος ότι ισχυρίζεσθε ότι αναγνώσατε την απόφαση που επικαλείστε–: το Εφετείο Ισμαηλίας «συνήγαγε έμμεση ομολογία», τεχνηέντως και κατά τρόπο κραυγαλέα αυθαίρετο, από διάσπαρτες φράσεις των υπομνημάτων που κατέθεσαν οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της Ιεράς Μονής. Δεν ομολόγησε κανείς το παραμικρό· όσα εκθέτετε στο δημοσίευσμά σας συνιστούν σκέψεις, ή πιο ακριβόλογα, λογικά άλματα και σοφίσματα της ίδιας της αποφάσεως του αιγυπτιακού δικαστηρίου. Αλλά δεν θα έπρεπε να περιμένετε από εμένα να σας εξηγήσω τα αυτονόητα· ούτε χρειάζεται να είναι κανείς νομικός για να κατανοήσει το μέγεθος της δικαστικής αυθαιρεσίας. Εκτίθεται λ.χ. σε δικόγραφο των πληρεξούσιων δικηγόρων μας, ακριβώς προς υποστήριξη του δικαιώματος κυριότητας της Ιεράς Μονής, μεταξύ άλλων επιχειρημάτων, και ότι οι μοναχοί της τελευταίας «κατέχουν» τα κτίσματά της ασκούντες, επί δεκαπέντε συναπτούς αιώνες, τα θρησκευτικά τους καθήκοντα. Παίρνουν, λοιπόν, αυτόν τον ισχυρισμό οι δικαστές του Εφετείου Ισμαηλίας, τον διαστρέφουν σοφιστικώ τω τρόπω, και τον παρουσιάζουν ως εξής: αφού «κατέχετε» για την εξυπηρέτηση θρησκευτικών αναγκών την Ιερά Μονή έπεται, e contrario, ότι δεν είστε κύριοι αυτής. Η «θρησκευτική κατοχή» εν τούτοις δεν εκτίθεται σε αντιδιαστολή προς το αποδεικτέο δικαίωμα (αυτό

της κυριότητας) αλλά προς θεμελίωσή του. Ούτως ή άλλως η Ιερά Μονή σε όλα τα δικόγραφα ισχυρίζεται ότι τόσο η ίδια όσο και το αιγυπτιακό κράτος είχαν πλήρη συνείδηση της κυριότητά της επί των επίδικων ακινήτων. Όποιος, επομένως, αντλεί εξ αυτής της αναφοράς έμμεση ομολογία υποπίπτει στο λογικό σφάλμα της λήψεως του ζητουμένου (*petitio principii*). Το ίδιο ισχύει και αναφορικά με άλλες απίθανες περικοπές της εφετειακής αποφάσεως· όταν, λόγου χάριν, εκ της μη ασκήσεως εκ μέρους μας αγωγής αναγνώρισεως κυριότητας συνεπεία χρησικτησίας «συνάγεται έμμεση ομολογία» περί αποδοχής κυριότητας του αιγυπτιακού Δημοσίου. Είναι δε ενδεικτικό ότι μας καταλογίζεται αδράνεια σε χρόνο κατά τον οποίο το αιγυπτιακό δημόσιο δεν ήγειρε αξιώσεις. Δεν προτίθεται να μακρηγορήσω. Είναι περιττό.

(δ) Τις τελευταίες ημέρες ασκείται αφόρητη πίεση από ορισμένους κύκλους σε όλη την Αδελφότητα της Ιεράς Μονής Σινά προκειμένου να αποδεχθεί τον επικείμενο – αγνώστου περιεχομένου – συμβιβασμό με το αιγυπτιακό Δημόσιο. Οι κύκλοι αυτοί προβλέπουν την αντίδρασή μου· προκειμένου δε να την εξασθενήσουν επιχειρούν να με μειώσουν με κάθε τρόπο. Δεν θα ήθελα να πιστέψω ότι και το δικό σας δημοσίευμα κινείται προς αυτήν την κατεύθυνση.

3. Ανακρίβειες απαντούν και στο πρωτοσέλιδο φύλλο της εφημερίδας της πρώτης εξ υμών της 4^{ης} 10.2026 όπου δημοσιεύεται άρθρο του δεύτερου εξ υμών (το οποίο συνεχίζεται στις σελ. 4-6) υπό τον τίτλο «20 μέρες κρίνουν το Σινά». Θα σταθώ στα εξής σημεία:

(α) Στο δημοσίευμα αναφέρεται ότι «οι πληροφορίες που φτάνουν στην αδελφότητα από αιγυπτιακές πηγές επιμένουν ότι δεν πρόκειται να δοθεί πέμπτη αναβολή από το Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο της Αιγύπτου και ότι στις 24 Οκτωβρίου η απόφαση, εφόσον δεν επιτευχθεί συμβιβασμός, θα δημοσιευθεί». Εκλαμβάνοντας ως δεδομένο τούτον τον ασφυκτικό χρονικό ορίζοντα, επιχειρήθηκε την προηγούμενη εβδομάδα, από τους ίδιους κύκλους, η άσκηση πιέσεως στην αδελφότητα προκειμένου να συναινέσει βεβιασμένα στον σχεδιαζόμενο συμβιβασμό. Η πληροφορία ωστόσο αυτή – την οποία με τόση άνεση προβάλατε στο πρωτοσέλιδο της ιστορικής σας

εφημερίδος – τυγχάνει ανακριβής. Αναφέρομαι πάντοτε στο ένδικο μέσο της αιτήσεως αναιρέσεως την οποία άσκησε δι' εμού η Ιερά Μονή, ενώπιον του Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, στις 26.07.2025 προς ακύρωση της προρρηθείσας από 28.05.2025 αποφάσεως του Εφετείου Ισμαηλίας. Όπως λοιπόν προκύπτει από πιστοποιητικό του Ακυρωτικού Δικαστηρίου (με ημερομηνία 11.10.2026), για τη συζήτηση της αναιρέσεως δεν έχει ακόμα προσδιοριστεί δικάσιμος. Καλείστε, όθεν, να ενημερώσετε σχετικώς τους αναγνώστες σας· θα σας συμβούλευα ακόμα, με πατρική αγάπη, να είστε προσεκτικότεροι στις «αποκαλύψεις» σας.

(β) Στο ίδιο δημοσίευμα (σελ. 6) διαλαμβάνονται και τα ακόλουθα: «Στην περιουσία της παροικίας προσμετράται και το ίδρυμα Αμπετ, το ελληνικό σχολείο του Καΐρου με τεράστια περιουσία και πρόεδρο τον εκάστοτε αρχιεπίσκοπο Σινά, Πριν την παραίτησή του ο Δαμιανός πέρασε τροπολογία στο καταστατικό του ιδρύματος σύμφωνα με την οποία ο νέος αρχιεπίσκοπος δεν έχει δικαίωμα να λάβει καμία απόφαση για τα επόμενα τρία χρόνια». Το ακριβές ωστόσο είναι ότι η τροποποίηση του καταστατικού δεν τέθηκε σε ισχύ «πριν την παραίτησή μου» αλλά ανατρέχει ήδη στο έτος 2019, ήτοι έξι χρόνια νωρίτερα.

Επειδή δια των ανωτέρων (υπό 1) σε εισαγωγικά τεθέντων συκοφαντικών περικοπών του από 11.10.2026 δημοσιεύματός σας προσβάλλεται κατάφωρα η προσωπικότητά μου.

Επειδή ουδέποτε έλαβε χώρα εκ μέρους μου αναγνώριση ή ομολογία «ιδιοκτησίας του αιγυπτιακού κράτους» για κανένα ακίνητο ή κτίσμα της Ιεράς Μονής Σινά.

Επειδή από το έτος 1961, ήτοι εδώ και 65 συναπτά έτη, υπηρετώ την Ιερά Μονή Σινά (τα 52 ως Ηγούμενος - Αρχιεπίσκοπος), έχοντας αφιερώσει σε αυτήν ολόκληρη την επίγεια ύπαρξή μου.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

και με επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μου

ΣΑΣ ΚΑΛΩ

Όπως έχετε (άρθρ. 57 ΑΚ) την προσβολή της προσωπικότητάς μου δημοσιεύοντας στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας σας και στην ίδια θέση, ήτοι στο πρωτοσέλιδο αυτής, αλλά και στην ηλεκτρονική της έκδοση, την ακόλουθη αποκαταστατική δήλωση: *«Στο από 11.10.2026 φύλλο της εφημερίδας μας αποδόθηκε ανακριβώς στον πρώην Αρχιεπίσκοπο Σινά, Φαράν και Ραϊθώ Δαμιανό η αναγνώριση, μέσω δικαστικής ομολογίας, της κυριότητας του αιγυπτιακού κράτους επί των ακινήτων και κτισμάτων της Ιεράς Μονής Σινά. Ο Αρχιεπίσκοπος Δαμιανός ουδέποτε προέβη, αυτοπροσώπως ή διά των πληρεξουσίων δικηγόρων του, σε άμεση ή έμμεση αναγνώριση ή δικαστική ομολογία περί «ιδιοκτησίας του αιγυπτιακού κράτους» επί οποιουδήποτε ακινήτου ή κτίσματος της Ιεράς Μονής Σινά. Η αναφορά περί έμμεσης ομολογίας αποτελεί αυθαίρετο συμπέρασμα που συνήγαγε το ίδιο το Εφετείο Ισμαηλίας από ισχυρισμούς των πληρεξουσίων δικηγόρων της Ιεράς Μονής, το οποίο ασφαλώς αμφισβητείται από τον Αρχιεπίσκοπο Δαμιανό».*

Όπως παραλείπετε στο μέλλον (άρθρ. 57 ΑΚ) οιαδήποτε αναφορά δυνάμενη να προσβάλει την προσωπικότητά μου.

ΆΛΛΩΣ

**Επιφυλάσσομαι προς άσκηση των νομίμων δικαιωμάτων μου ενώπιον των πολιτικών
και ποινικών δικαστηρίων.**

Αθήνα, 12.10.2026

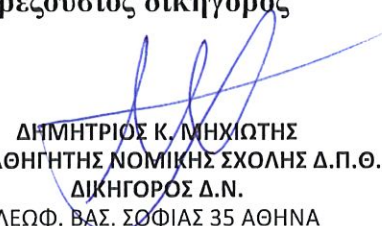
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΜΗΚΙΩΤΗΣ
ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ Δ.Π.Θ.
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ Δ.Ν.
ΛΕΩΦ. ΒΑΣ. ΣΟΦΙΑΣ 35 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 6973 795 685 ΑΜ/ΔΣΑ:33810
Α.Φ.Μ. 132576926 Δ.Ο.Υ. Δ'ΑΘΗΝΩΝ

Αρμόδιος δικαστικός επιμελητής εντέλλεται να επιδώσει νόμιμα την παρούσα προς
ους αυτή απευθύνεται για να λάβουν γνώση και για όλες τις νόμιμες συνέπειες,
αντιγράφοντας ολόκληρη την παρούσα στη σχετική έκθεση επιδόσεως

Αθήνα, 12.10.2026

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΜΗΧΙΩΤΗΣ
ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ Δ.Π.Θ.
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ Δ.Ν.
ΛΕΩΦ. ΒΑΣ. ΣΟΦΙΑΣ 35 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 6973 795 685 ΑΜ/ΔΣΑ:33810
Α.Φ.Μ. 132576926 Δ.Ο.Υ. Δ'ΑΘΗΝΩΝ

